

• переклад з урахуванням етимологічних зв'язків (*thoughtcrime* > *thoughtcriminal* → *мыслепреступление* > *мыслепреступник*).

Висновки. Незважаючи на прагнення перекладача відтворити якомога детальніше змістову, емоційно-експресивну і естетичну цінність оригіналу і досягти рівновеликого впливу на читача, можна розраховувати лише на відносну еквівалентність художнього перекладу з текстом оригіналу.

В перекладі роману Дж. Орвелла «1984» В. Голишев не ставить за ціль передати авторські оказіоналізми абсолютними еквівалентами. Він користується принципами словотворення письменника, та перекладає їх за допомогою семантичних, морфологічних і граматичних засобів рідної мови.

ЛІТЕРАТУРА

1. Виноградов В. С. Введение в переводоведение (Общие и лексические вопросы) / В.С. Виноградов – М. : Издательство института общего среднего образования РАО, 2001. – 224 с.

2. Дж. Оруэлл. 1984 / пер. с англ. В. Голышева. – М. : Издательство Аст, 2015. – 318 с.

Аліна Шуть,

магістрантка

Факультету філології та соціальних комунікацій

Наук. керівник: **Г.Л.Вусик,**

к.філол.н., доцент (БДПУ)

ДОТРИМАННЯ НОРМ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРНОЇ МОВИ В НАЗВАХ ПОСЕЛЕНЬ УКРАЇНИ ХХ СТОЛІТТЯ

На початку ХХІ століття в українській топонімії активно функціонують назви поселень, які зазнали значних трансформацій у сфері назовництва населених пунктів у попередню епоху. Протягом указанного періоду ці ойконіми сприймалися не просто як мовне явище, а також як багатоаспектний соціокультурний феномен (засіб пропаганди комуністичної ідеології та політичного впливу, відображення історії та культури народу).

Зацікавлення лінгвістів топонімією, зокрема ойконімами, зросло в останні роки у зв'язку з державною політикою – впровадженням у дію процесу декомунізації. Попри увагу дослідників до теоретичних і практичних питань ойконімії України ХХ століття, в українському мовознавстві сьогодні немає праць, присвячених системному аналізу номінацій поселень цього періоду та їх перейменувань крізь призму соціолінгвістики.

Актуальність дослідження зумовили такі чинники:

а) зростання популярності назв населених пунктів і зацікавлення ними крізь призму історії й культури рідного народу;

б) аналіз проблеми «екології» власної назви та мовної політики ХХ століття у сфері назовництва;

в) вимоги унормування та кодифікації топонімії України.

Мета роботи полягає у визначенні лексико-семантичних, формально-структурних та функціональних параметрів номінацій поселень

України у ХХ – на початку ХХІ століття на синхронному зрізі з урахуванням соціолінгвістичних аспектів.

Досягнення поставленої мети передбачає виконання таких **завдань**:

- 1) схарактеризувати соціолінгвістичні підходи до вивчення ойконімії України минулого століття в сучасній ономастиці;
- 2) обґрунтувати модель інтегрального антропоцентричного моніторингу назв населених пунктів України ХХ – початку ХХІ століття;
- 3) обґрунтувати та довести порушення принципів номінацій і мовних норм під час перейменування населених пунктів у ХХ столітті;
- 4) проаналізувати процес декомунізації топонімії України початку ХХІ століття в спеціальній та неспеціальній сферах комунікації суспільства.

Забезпечення екологічного та соціолінгвістичного балансу української ойконімії, що об'єктивно відібується, на нашу думку, на підвищенні рівня культури сучасної української власної назви, можливе за таких умов:

- 1) повного законодавчого забезпечення мовної політики у сфері назовництва, яка передбачає не лише ухвалення відповідних законодавчих актів та уможливлення безперешкодного перебігу процесів, з ними пов'язаних, а й ретельного прописування механізмів реалізації та контролю за їх реалізацією;

- 2) ухвалення нової редакції «Українського правопису», в якій розділ про правопис власних назв буде суттєво розширено реальними українськими онімними відповідниками в частині правильної передачі та відмінювання ойконімів;

- 3) визначення ідеологічних цінностей та пріоритетів незалежної України за цілковитої відмови від політики та заангажованості минулого.

Надзвичайно високі темпи трансформаційних змін у сфері ойконімії України – переважно радянського періоду – актуалізували проблему екології власної назви, потребу розв'язання якої вимагає не лише подальший розвиток української ономастики як системи, а й українська літературна мова загалом.

Належна увага до соціолінгвістичних аспектів мовної політики незалежної України матиме важливе значення не лише для збереження національної самобутності українського ономастикону, а й для створення підґрунтя для подальшого розвитку українського традиційного назовництва.

ЛІТЕРАТУРА

1. Агеева Р. А. Социолингвистический аспект имени собственного / Р. А. Агеева, К. В. Бахнян. – М. : ИНИОН, 1984. – 60 с.
2. Адміністративно-територіальний устрій України. Історія. Сучасність. Перспективи: монографія / [Куйбіда В. С. та ін.; за заг. ред. Турчинова О. В.] ; Секретаріат Каб. Міністрів України. – К., 2009. – 615 с.
3. Масенко Л. Т. Нариси з соціолінгвістики / Л. Т. Масенко. – К. : Видавничий дім «Києво-Могилянська Академія», 2010. – 243 с.